

List preláta (marec 2015)

List preláta sa zameriava na práve prebiehajúce pôstne obdobie a obzvlášť pobáda k väčšej láske k našim blížnym.

16.03.2015

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Uplynulo už niekoľko dní od začiatku pôstneho obdobia. Okrem toho, že znovu prechádzame – s vďačnosťou a s chuťou sa priučiť – tým Ježišovým štyridsiatim dňom modlitby a pôstu

na púšti a jeho víťaznému zápasu so zlým duchom, Cirkev nás pozýva, aby sme sa veľmi dobre pripravili na možnosť pohrúžiť sa do udalostí utrpenia, smrti a vzkriesenia nášho Pána počas nadchádzajúcej Veľkej noci. Preto sme pozvaní, aby sme tento liturgický čas prežívali v úzkom spojení s Majstrom, ako pripomínal pred rokmi Ján Pavol II.

«Hľa, vystupujeme do Jeruzalema (Mk 10, 33). Týmito slovami Pán pobáda učeníkov, aby sa s ním vydali na cestu vedúcu z Galiley až na miesto, kde bude završené jeho vykupiteľské poslanie. Táto cesta do Jeruzalema, ktorú evanjelisti opisujú ako završenie Ježišovho pozemského putovania, je životným vzorom pre kresťana, ktorý túži nasledovať Majstra na ceste kríža. K takejto „ceste do Jeruzalema“ vyzýva Kristus aj súčasných ľudí. Platí to obzvlášť v pôstnom období, ktoré človeku poskytuje vhodnú príležitosť na to,

aby sa obrátil a znovu našiel plné spoločenstvo s Kristom tým, že sa vo svojom vnútri bude podieľať na tajomstve Kristovej smrti a zmŕtvychvstania. Preto pôstne obdobie predstavuje pre veriacich vhodnú príležitosť na hlboké preskúmanie života»[1].

Poznáme základnú prax, ktorú Cirkev v pôstnom období odporúča ako výraz snahy o obrátenie: modlitba, pokánie, skutky lásky. Prial by som si, aby sme sa pri tejto príležitosti zamerali zvlášť na to posledné. Pápež František sa vo svojom posolstve k pôstnemu obdobiu zmieňuje o globalizácii ľahostajnosti: zlu, ktoré vystalo v našej dobe, a ktoré stojí v priamej opozícii voči Božiemu konaniu. Naozaj, Pán sa vo svojom nekonečnom milosrdenstve stará o všetkých a o každého, tiež nás hľadá, keď sa vzdialime, neprestáva nám udeľovať jas svojho svetla a silu

svojej milosti, aby sme sa v každom okamihu rozhodli počínať si ako jeho dobré deti. **Stáva sa však – zdôrazňuje pápež –, že pokiaľ sa nám darí dobre a žijeme v pohodlí, samozrejme zabúdame na ostatných (čo sa Bohu Otcovi nestáva nikdy), nezaujímame sa o ich ťažkosti, o ich bolesti a nespravodlivosť, ktorú trpia...[2]**

Aby sme toto úskalie prekonali, mali by sme mať na pamäti, že sme spolu navzájom solidárni. A predovšetkým uvažovať o spoločenstve svätých, ktoré nás povzbudí k službe, k tomu, aby sme sa zaoberali – deň čo deň – našimi sestrami a našimi bratmi, ktorí potrebujú duchovnú a hmotnú pozornosť. Pôstne obdobie sa tak stáva obzvlášť vhodným časom napodobňovať Krista vo veľkorysom odovzdaní sa údom jeho mystického Tela a myslieť pritom na to, ako sa nám on dáva.

Sila takto si počínať prichádza z pozorného počúvania Božieho slova a z prijímania sviatostí – svätej spovede, eucharistie –, v týchto dňoch konkrétne zmienenými v cirkevných prikázaniach. Uvedomme si, že pokiaľ prijímame Telo Pánovo vo svätom prijímaní náležito duchovne disponovaní, budeme sa stále viac podobať jemu, naše stotožnenie s Ježišom bude stále dokonalejšie, až dôjdeme k tomu, že budeme – ako opakoval náš Otec – **ipse Christus**, samotným Kristom. A potreby našich blížnych prijmeme za svoje, nedovolíme, aby nás obklopila škrupina egoizmu, aby sme sa uzavreli vo vlastnom ja: **kto je Kristov, náleží k jedinému telu a v ňom človek nie je ľahostajný k ostatným** [3]. Nedá sa nepripomenúť Pavlovo výstižné kázanie: ak teda trpí jeden úd, trpia spolu s ním všetky údy, a ak vychvaľujú jeden úd, radujú sa s ním všetky údy [4].

Mám záujem na tom, a veľký, dcéry a synovia moji, aby sme túto úvahu aplikovali na starostlivosť o chorých: na skutok milosrdenstva, ktorý Ježiš Kristus obzvlášť odmeňuje. Modlime sa tiež denne za tých, ktorí trpia v prenasledovaní za svoje náboženské presvedčenie. Nikto nám nesmie byť cudzí! Prosme Pána, aby im pomáhal svojou milosťou a daroval im silu. A keďže láska má svoj poriadok, mala by v prvom rade smerovať k tým, ktorí sú nám najbližšie – členovia našej rodiny nadprirodzenej alebo ľudskej, priatelia a susedia, kolegovia z práce –, k tým všetkým, s ktorými nás spájajú zvláštne putá bratstva vďaka rôznym situáciám, ktorými prechádzame.

Veľmi jasné sú odporúčania, ktoré tu prepisujem: **Máme skúsenosť s tým, že tvoríme jedno telo? Telo, ktoré prijíma a zdieľa to, čo Boh túži dávať? Telo, ktoré pozná svojich najslabších, najchudobnejších,**

**najmenšie údy a stará sa o ne?
Alebo sa uchýľujeme k všeobecnej
láske, ktorá sa zaujíma o tých,
ktorí sú ďaleko vo svete, ale
zabúda na Lazára, ktorý sedí pred
našimi zatvorenými dverami?
(por. Lk 16, 19-31) [5].**

Využívam tieto riadky, aby som znovu poďakoval svojim dcéram a svojim synom a mnohým ďalším osobám, ktoré sa starajú o chorých a o starých ľudí, za ich veľkorysé nasadenie v tejto práci: ako sa len na nich Boh usmieva! Nie je pre mňa neznáma skutočnosť, že niekedy sa na tomto poli možno dostaví aj vyčerpanie. Ale vtedy uprime zrak na skutočnosť, ktorá je vo svetle viery veľmi jasná: starostlivosť o tých, ktorí si sami nevystačia, či už vo vlastnom domove, ako aj na iných miestach, nás privádza priamo do Ježišovho milosrdného Srdca. Zdokonaľujme sa v tom, aby sme im venovali svoju najlepšiu službu a nikdy nešetrime

osobnými obetami. Často čítam o tom, ako sv. Josemaría s radosťou – čo bolo aj nevyhnutné, tiež preto, aby robil Opus Dei! – navštevoval chorých a trávil čas s nimi. Z týchto chvíľ čerpal silu na to, aby plnil to, o čo ho Boh žiadal.

V Diele máme rozsiahle skúsenosti s týmito skutkami milosrdenstva: nie nadarmo – opakujem – sa Opus Dei narodilo a utvrdilo medzi chudobnými a nemocnými. Pre našu prax je veľmi dôležité, že 19. marca 1975, pár mesiacov pred svojím odchodom do neba – po štyridsiatic rokoch –, náš Otec živo spomínal na tie začiatky pri jednej rodinnej besede. Pozývam vás znovu si vypočuť jeho slová.

Chodil som hľadať silu do najchudobnejších štvrtí Madridu. Hodiny a hodiny do všetkých smerov, každý deň, pešo z jednej strany na druhú, medzi hanebne

chudobnými a žalostne
chudobnými, ktorí nemali
vonkoncom nič; medzi deťmi so
soplom v ústach, špinavými, ale
deťmi, a teda aj dušami milými
Bohu(...). A aké dobro, aká radosť!
Bolo to množstvo hodín pri tejto
práci, ale mrzí ma, že ich nebolo
viac. A v nemocniciach a v
domoch, kde boli chorí, pokiaľ
možno domami nazvať tieto
brlohy...Boli to bezmocní a
nemocní ľudia; niektorí mali
chorobu, ktorá sa vtedy nedala
liečiť, tuberkulózu(...).

Boli to intenzívne roky, v ktorých
Opus Dei rástlo vnútorne, bez toho,
aby sme to pozorovali. A rád som
vám hovoril – jedného dňa vám to
porozprávam podrobnejšie, s
dokumentmi a spismi – že ľudská
sila Diela boli nemocní
madridských nemocníc: tí
najúbohejší, tí, ktorí žili vo svojich
domoch, tí, ktorí stratili aj tú

najposlednejšiu ľudskú nádej, tí najzaostalejší z okrajových štvrtí mesta [6].

Chorým odporúčam, aby boli poddajní a dovolili ľuďom starať sa o nich, nech sú vďační za ľudskú a kresťanskú lásku, ktorú im poskytuje sám Ježiš Kristus prostredníctvom tých, ktorí sa o nich starajú. Koľko ľudí, aj medzi tými, ktorí nevlastnia poklad viery, býva oslovených týmito prejavmi opravdivej kresťanskej a ľudskej lásky a nakoniec odhalia Ježišovú tvár v nemocných a v ľuďoch, ktorí sa za nich dávajú.

Akú len radosť nám tiež spôsobuje blízka slávnosť svätého Jozefa a Zvestovania Panne Márii.

Nadobúdajú zvláštny význam v tomto Mariánskom roku venovanom rodine, pretože nám stavajú pred zrak prostredie nazaretského domova. Tam sa sprítomnilo veľké Božie milosrdenstvo s ľuďmi, láska

Najsvätejšej Trojice skrze vtelenie Slova v prečistom lone Panny Márie. Tam strávil Ježiš dlhé roky obklopený v každej chvíli láskou a starostlivosťou svojej Matky a svätého Jozefa. Tam pracoval s ľudskou a nadprirodzenou dokonalosťou svätý patriarcha. To sú skvelé dôvody zveriť im svätosť kresťanských domovov a vzývať ich ochranu nad všetkými rodinami zeme.

Vo svojich nedávnych katechézach zdôraznil pápež nesmierne dôležitú úlohu matky a otca v lone rodiny: **matky** – povedal pri jednej z tých príležitostí – **sú najsilnejším proti liekom proti šíreniu sebeckého individualizmu** [7]. To isté platí o otcoch, ktorí rovnako hrajú zásadnú rolu. Každá rodina potrebuje prítomnosť otca, aj keď nanešťastie **sme dnes dospeli do stavu, keď naša spoločnosť býva nazývaná „spoločnosťou bez otcov“ (...).**

Zvlášť v západnej kultúre je postava otca typicky neprítomná, vykoľajená, rozplynutá [8]. Taký postoj je veľmi vážnym omylom, pretože ako matka, tak aj otec sú pre harmonický rozvoj detí po všetkých stránkach úplne nevyhnutní. Je naša modlitba za túto životnú bunku Cirkvi a ľudskej spoločnosti – rodinu – intenzívna, veľkorysá? Modlíme sa za to, aby každý domov bol predĺžením toho, v ktorom žil v Nazarete Syn Boží? Ako oceňujeme veľkorysú a radostnú obetavosť toľkých otcov a matiek? Nezabúdame modliť sa za manželov, ktorým Boh nedal deti, aby milovali Božiu vôľu a najviac dávali príklad služby celému ľudstvu?

V každom prípade, či je už detí, ktoré Boh dáva, mnoho, málo alebo žiadne, je potrebné, aby všetky kresťanské rodiny podporovali radosť z vedomia, že sú domácimi cirkvami. Preto tu uvádzam toto ponaučenie

svätého Josemaríu, ktorý hovoril, že je treba prijímať deti **vždy s radosťou a vďačnosťou, pretože sú Božím darom a požehnaním a dôkazom jeho dôvery** [9]. A dodal: **Nepochybujte o tom, že úbytok detí v kresťanských rodinách by sa prejavil úbytkom počtu kňazských povolání, duší, ktoré sa chcú venovať na celý život službe Ježišovi Kristovi. Videl som dosť manželstiev, v ktorých, aj keď im Boh nedal viac než jedno dieťa, bolo dosť veľkorysosti k tomu, aby ho ponúkli Bohu. Ale tých, ktorí to tak robia, nie je mnoho. V početných rodinách je ľahšie pochopiť veľkosť Božského povolania a medzi ich deťmi je ich dosť pre všetky stavy a životné cesty** [10].

Nie vždy majú manželia potomkov. V takých prípadoch by sa nemali považovať za stroskotaných, pretože nimi nie sú. Je to iný spôsob –

rovnako božský – ktorým Pán môže požehnať manželskú lásku. **Početné rodiny** – hovoril náš Otec – **mi robia veľkú radosť. Ale keď sa stretnem s manželstvom bez detí, pretože Boh im ich nedal, tiež som plný radosti: nielenže môžu aj tak posväcovať svoj domov, ale tiež majú viac času, aby sa venovali deťom druhých, a je už mnoho tých, ktorí to robia s dojemným odriekaním. Som hrdý na to, že môžem povedať, že som nikdy neuhasil žiadnu vznešenú ľudskú lásku, naopak, vždy som ju podporoval, pretože má byť – každým dňom viac – božskou cestou [11].** Budme Bohu vďační za radostnú vernosť takých manželov.

Na sviatok svätého Jozefa sa všetci obráťme k svätému patriarchovi s prosbou, aby celou našou existenciou, deň čo deň, prestupovala vernosť Bohu, ako tomu bolo u toho človeka spravodlivého,

ktorý odpovedal na všetko, čo od neho Boh žiadal. A skôr než skončím, rád by som pripomenul, že 28. marca uplynie 90 rokov od kňazskej vysviacky nášho Otca. Vžívajte ho zvlášť so zbožnou a sústavnou prosbou za Cirkev a Svätého otca, za kňazské a rehoľné povolania – rovnako božské – k totálnemu odovzdaniu sa uprostred sveta, v apoštolskom celibáte alebo v manželstve, za vernosť všetkých kresťanov. Smerujte svoje prosby s vierou a dôverou k Panne Márii a svätému Jozefovi, aby sme dokázali žiť kontemplatívne uprostred sveta. A naďalej odporúčajte Bohu všetky moje úmysly.

S radosťou vám chcem povedať, že pred začiatkom duchovných cvičení som sa šiel pomodliť do Loreta spolu s vami všetkými a s naším Otcom. Pri rôznych príležitostiach som ho smel sprevádzať a pozorovať, ako dokázal milovať našu matku a nechávať v jej

rukách život svojich dcér a svojich synov, a ten svoj: Dielo!, k lepšej službe svätej Cirkvi.

So všetkou láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Rím, 1. marca 2015.

[1] Sv. Ján Pavol II., Posolstvo pre pôstne obdobie, 7-I-2001.

[2] Pápež František, Posolstvo pre pôstne obdobie 2015, 4-X-2014.

[3] Tamtiež, (Pápež František, Posolstvo pre pôstne obdobie 2015, 4-X-2014.)

[4] 1 Kor 12,26.

[5] Pápež František, Posolstvo pre pôstne obdobie 2015, 4-X-2014.

[6] Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného stretnutia, 19-III-1975 („Por las sendas de la fe“, ed. Cristiandad, 2013, s. 146-147).

[7] Pápež František, Príhovor na generálnej audiencii, 7-I-2015.

[8] Pápež František, Príhovor na generálnej audiencii, 28-I-2015.

[9] Sv. Josemaría, List 9-I-1959, č. 54.

[10] Tamtiež, č. 55.

[11] Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného stretnutia, 10-IV-1969.

.....